

foto: Josef Skála

Pole a křesťané mezi dunami

P. Günther Ecklbauer OMI ze střeoevropské provincie kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné byl farářem v Kroměříži a na poutním místě Klokoaty u Tábora. Jeho nynější farnost se jmenuje Derekabád. Je Rakušan, ale urdsky se již domluví podobně jako česky...

Jak jsi se dostal z Čech do Pákistánu?

V sabatickém roce jsem se setkal blíž s muslimským světem, zvláště při svém šestiměsíčním pobytu v Jeruzalémě. Saba-

tický rok je v naší kongregaci určen pro duchovní obnovu a studium po určitých letech ve službě, kde hodnotíme to, co bylo, a nasměřujeme se do budoucnosti. Je to takový rok pro Pána – ten můj začal „náhodou“ právě 11. září 2001. Bylo to takové delší zrání. Vnímám silné volání pracovat v muslimské zemi s křesťanskou menšinou. S tím že jsem jim chtěl ulehčit těžký úděl a zároveň vstupovat do dialogu s muslimy, protože to vidím jako jednu z velkých úloh v dnešním světě – najít cestu vzájemného spolužití v oboustranném respektu.

Jak tvé působení v Pákistánu vypadá?

Jsem „pouštní otec“. Ne v tom smyslu, že bych byl poustevníkem, ale jsem pouštním farářem – farářem lidí, kteří většinou žijí v pouštních vesnicích nebo samotách. Naši lidé, křesťané, přišli na toto místo

před 35 lety, aby zde získali svou vlastní půdu, kterou by mohli obhospodařovat. Pěstují pšenici uprostřed písčiny dun. Zavlažují spodní vodou pomocí čerpadel poháněných naftou. Jde o poušť Thal ▷

Jsem „pouštní otec“. Ne v tom smyslu, že bych byl poustevníkem, ale jsem pouštním farářem – farářem lidí, kteří většinou žijí v pouštních vesnicích nebo samotách.

Krajina blízko Multanu

foto: Josef Skála

ve středním Pákistánu, 100 kilometrů severozápadně od Multanu, což je čtyřmilionové město v jižním Paňdžábu. Zavedl je sem politicky angažovaný domorodý katolický kněz Derrick. Byl přítelem Zulfikara Bhutta, tehdejšího pákistánského prezidenta. Když byl Bhutto v roce 1979 popraven, musel tento kněz utéct do ciziny a lidé nikdy nedostali slíbenou půdu formálně do vlastnictví. Naše farnost má podle něho jméno Derickabad – Derickovo osídlení. Křesťané sem přišli, aby měli vlastní vesnice, byli vlastními pány a měli vlastní půdu.

Jak to tam tehdy vypadalo a jak to vyhlíží nyní?

Když křesťané přišli, bylo tam plno hadů, jen písek s nízkými keři a žádný strom... Původní název nedalekého městečka byl Munda, to znamená:

„místo, kde nic neroste“ – dnes však již má nový název... Do oblasti, kde křesťané začali žít, bylo obtížné dojet i traktorem. Po 35 letech jsou zde křesťanské vesnice a krásná pole mezi písčnými dunami, hada najdete jen málokdy a můžete sem dojet i běžným osobním autem po uježděných písčných cestách. Přesto však mám terénní Landcruiser s náhonem na všechna čtyři kola, protože do některých vzdálených vesnic bych se bez něj nedostal.

Obděláváním se kvalita půdy i úroda postupně velmi zlepšila a pozemky křesťanů začaly budit závist u okolních muslimů, kteří nám občas nějaké pole zaberou. Mám dva pracovníky, které financuje církev, aby pomáhali našim lidem v těchto sporech o půdu. Loni byli postřeleni dva křesťané, kteří nesouhlasili se zabráním svých pozemků.

Malá rada starších, která řeší nějaký konflikt o půdu: napravo od P. Günthera OMI, sedícího na lavičce, je jeho kaplan P. Asad a vedle něho v bílém místní politik – křesťanský zástupce v městské radě

foto: Josef Skála

Tady na zemi mají pravdu vždycky ti bohatí. Proto je Bůh s chudými!

Co děláš pro porozumění mezi muslimy a křesťany?

Nedělám žádné programy, ale snažím se odbourat vzájemné předsudky a žít s nimi v přátelství.

Došlo k nějakým konfliktům?

Jedenkrát o mně psali v jednom místním plátku – naštěstí se nerozšířilo dále –, že jezdím po celém okolí a šířím nepokoje mezi muslimy a křesťany. Pozadí bylo následující, a hned na úvod musím říci, že nešlo o události, které by tu byly na denním pořádku:

Jedné křesťanské rodině zabral velkostatkář pole, a zůstal jí jen její příbytek. I z něho se je snažil vypudit. Dokonce členy této rodiny nechal zbit. Po těchto událostech dorazil na místo náš pracovník a snažil se domoci ochrany u policie. Ale protože v Pákistánu platí, že pravdu má ten, kdo má peníze, nejen že se policie postižených křesťanů nezastala, ale na

Ženich a nevěsta před kostelem sv. Anny

foto: Josef Skála

Hotel v Multanu

foto: Josef Skála

pokyn statkáře byl na našeho pracovníka vydán zatykač kvůli pokusu o vraždu! Pár dní poté jsem navštívil tuto rodinu. Jakmile velkostatkář uviděl mé auto, ihned přijel. Normálně se držím spíše zpátky, aby mé jednání nebylo vysvětlováno jako vměšování cizinců – z tohoto důvodu také tyto věci řeší naši pracovníci a ne já. Proto jsem zůstal v autě. Ale v ten den bylo kolem 50 stupňů. Nemohl jsem to už vydržet a chtěl jsem jen jet domů. Vystoupil jsem proto z auta, abych nekonečnou diskusi rázně ukončil. Řekl jsem mu jen:

V bazaru

foto: Josef Skála

„S vámi jsou peníze a moc, ale s chudými je Bůh.“ A on odpověděl: „Já jsem dobrý muslim, Bůh je se mnou, protože mám pravdu.“ A já jsem mu řekl: „Tady na zemi mají pravdu vždycky ti bohatí. Proto je Bůh s chudými!“ Možná takto v češtině to ani příliš nevzní, ale v Pákistánu tomu každý velmi dobře rozumí, co vše ta slova vyjadřují. Proto si naši lidé moje slova dobře zapamatovali a dál je vypravovali.

Šlo ti už také někdy o život?

Ne. Tam kde působím je to takový konec světa, kterého se velké nepokoje netýkají. Když jsem přijel do oblátského provinčního domu, polský spolubratr mi ukázal v satelitní televizi německé vysílání

a první obraz byly pouliční boje mezi policií a demonstranty v Islámábádu, hlavním městě Pákistánu. Vykulil jsem oči a zeptal jsem se: „Je situace u nás opravdu tak zlá?“ A konečně jsem pochopil, proč moje sestra, když mám jednou za čas mož-

Nejdůležitější je, že navštěvuji lidi a modlím se s nimi. To je to, co lidé zde od kněze nejvíce očekávají.

foto: Josef Skála

foto: Josef Skála

nost jí zavolat, říká: „Okamžitě se vrat!“ O politické situaci a nepokojích v Pákistánu víte v Evropě většinou víc než já v Derekabádu.

Co je náplní tvé práce?

Sloužím mše svaté – při nich většinou káže katecheta. Dělán spoustu dalších věcí, které patří k poslání faráře. Ale nejdůležitější je, že navštěvuji lidi a modlím se s nimi. To je to, co lidé zde od kněze nejvíce očekávají.

Zásadní význam tu má i naše školství. Máme jednu English Medium School s důrazem na angličtinu, kam chodí většinou muslimské děti z bohatších rodin. A osm venkovských škol do páté třídy, kam chodí chudé děti – většinou křesťané. Na vzdělání je v pákistánské církvi kladen velký důraz, protože to je předpoklad, aby se mohla křesťanská komunita v islámském státu pozvednout. Konkrétně v naší farnosti mohou přijít o půdu – a možná také přijdou..., ale vzdělání jim nikdo nevezme. Kdo umí číst, psát a počítat – což zde nejsou zdaleka samozřejmé věci – tomu se otevírá cesta k něčemu lepšímu než být celý život nádeníkem. Proto jsou školy pro křesťany velmi důležité.

A jsou důležité i pro muslimy – je to místo dialogu. I když jsou zamýšleny především jako služba národu, nakonec se tato služba vrací v dobrém i nám křesťanům. Například nikdo pro nás křesťany v Pákistánu neudělal tolik dobrého jako prezident Mušaraf, který kdysi chodil do misijní školy.

Co ti daly ty dva roky působení 5 000 km od domova?

Víc jsem se naučil o nás lidech. To co mě v Pákistánu někdy doslova štválo – např. stálý boj o prvenství –, jsem nakonec objevil i v sobě a v Evropě. Jen to v Pákistánu neumějí tak mistrně maskovat jako

my. Jsem Bohu vděčný za příležitost poznat jiný svět a učit se od něj. Podtrhl bych dva postoje: vděčnost a vzájemnou snášenlivost. Nefňukat kvůli maličkostem, ale umět děkovat Bohu, že to je alespoň takto...

A co se týče snášenlivosti?

Všiml jsem si toho, jak velmi srdečně se k sobě dva lidé chovají – objímají se... Říkal jsem si, to musí být výborní přátelé. Pak mi řekli, že jsou to naopak muži, kteří mezi sebou mají velké problémy. Nejdřív

jsem to považoval za faleš a velký zápor. Pak jsem porozuměl. Oni tím falešně neskrývají své skutečné vztahy, ale dávají najevo, že i přes své antipatie chtějí hledat způsob jak žít společně ve vzájemné snášenlivosti. V celé Asii na sebe narážejí odlišná náboženství a kultury. Ale oni se naučili, jak přesto – alespoň ve většině případů – žít ve vzájemné snášenlivosti.

Co chceš vzkázat čtenářům našeho časopisu?

Buďte hrdí na svoji církve v Evropě. Čím déle jsem v tak odlišném světě, tím víc si vážím toho, odkud přicházím. Když v těchto dnech jezdím po Rakousku, Německu a České republice, vidím jak je zde křesťanská tradice ve skutečnosti živá. Je tu vidět dlouhá tradice, která ztvárnila od kořenů nejen kulturu, ale i přístup k člověku... A když jsem byl nyní v Asii, kde toto tisícileté působení církve nebylo, mohu to tím jasněji vidět. A uvědomuji si jak tohle dědictví, které Evropa má, je obrovským bohatstvím.

*Za rozhovor děkuje
P. Pavel Zahradníček* ■

P. Günther Ecklbauer s pákistánskými dětmi

foto: Josef Skála

Poutní areál – jeskyně a socha Panny Marie Lurdské

foto: Josef Skála

